

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Γ'. ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ή εύτυχια κα' ή γαλήνη που ζεύγους των νεογμένων, του λοχαγού Θωμά Χάμες δηλαδή και της ώραιας Λόλας Μοντέζ, δεν έβίσατε πολύ. Οι δυο σύζυγοι άρχισαν να γαριάζουν, να λογα...

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ ΜΟΝΤΕΖ

-- Τότε, ούτε έγώ σέ άφίνο... Και θά ίδουμε πώς άτ' τούς δυο μας θά βαρεθή πρώτος... Παραθέσαμε τή σαχαμαθία αυτή μεταξόν των δυο συζύγων, γιατί επαναλαμβάνονταν με διαφορετικά λόγια σχεδόν καθημερινώς.

Ο λοχαγός πήρε τότε τό ζήτημα στά σοβαρά κα' άποφάσισε ν' άπαλλαγεί άτ' αυτή τήν κατάσταση. Έτσι είχαν τά πράγματα, όταν μετά λίγες μέρες έλαβε, κατά... σήμετωσιον, διαταγή ν' άναχωρήσει μαζί με τό τάγμα που γιά τή Βορδάβη.

«Τώρα γλιτώσα, σκέφτηκε ό Θωμάς Χάμες. Θα πάω στις Ίνδιες, ναι, αλλά όχι μαζί με τή γυναίκα μου... Αυτή, καλομαθημένη όπως είναι, δεν θά θέληση ν' άκολουθήση κα' έτσι θά μωρέσω νά τήν ξεφορτώθω.»

Η Λόλα όμως, όχι μόνο δέχτηκε νά τόν άκολουθήση άμα έμαθε τή μετάθεσή τόν, αλλά έδειξε μεγάλη έπαφία νά πάη και νά ζήσει κάτω άτ' τόν ουρανό της άγνωστης εκείνης χώρας.

Και' αυτόν τόν τρόπο, διεψεύσθησαν ή έλλείδες του λοχαγού, ό όποιος είχε άρχισα νά νοσταλγή πολύ τήν έλεύθερη ζωή, ύστερ' άτ' τήν αλλομνήστη μοπαλία που είχε δεχτεί στό κεφάλι του.

Τό ταξείδι όμως στις Ίνδιες έγινε άφορμή μεγάλης μεταβολής στό χαρακτήρα της Λόλας. Η γυναίκα του λοχαγού δεν έφερε πια άρρησι σέ τίποτε κα' άουγε καθεί πού της έλεγε ό σύζυγός της.

Τό άλλαγμα αυτό του χαρακτήρος της γυναίκας του, εύχαρίστησε έξαιρετικά τόν Χάμες, ό όποιος τό απέτιθε στόν λαμπρό ήλιο και τόν καταγάλανο ουρανό τών Ίνδιών.

Αυτό τολλάχιστον έπίστευε ό άρραλής και καλονόστος Θωμάς και ήταν εύχαριστημένος γιά τήν έμπνευσι που είχε ν' άλλέξη τόπο διαμονής.

Οι δυο σύζυγοι έγκαταστάθηκαν στή Βορδάβη, στό σπίτι κάποιου κυρίου Άμμερ, και ζούσαν εύτυχισμένοι άνάμεσα στή παράξενα λουλούδια και τά φυτά της μακρινής εκείνης γής.

Άλλά δέν άρρησε νά τά χωράση όλ' αυτά ή Λόλα. Βαρέθηκε αγά-αγά και τά τρεμά και τίς ανόδοταρες καλώδες και τούς φρίττους περιπάτους και τίς στραπατωτικές μουσικές.

Κι' άφού δέν είχε τίποτε πια γιά διασκεδάσει, άφού δέν είχε με τί νά σκεπασή τίς ώρες της μοναξιάς της, άρχισε νά πλάνη.

— Θα μείνουμε πολύ έδω ; ρώτησε τό σύζυγό της μιά μέρα.

— Δέν ξέρω ! τής άποκρίθηκε ό λοχαγός. Είμαι, όπως γνωρίζεις, στραπατωκός, άνηκο στην ύπηρεσία της πατριδος μου και δέν μπορώ νά διαθέσω τόν έαυτό μου όπως θέλω έγώ... Άργότερα μάλιστα ίσως νά πολεμήσουμε με τίς άδικτες φυλές του Κνόδ... — Καί τί είχε αυτό ο Κνόδ ; — Ίθαγνεϊς... Τί άλλο θάνα ; — Έστω, αλλά τί θά κάμο έγώ ; Στενοχωριέμαι φριχτά έδω πέρα !...

— Κι' όμως φανόσουν τόσο εύχαριστημένος όταν πρωτοήρθαμε... — Μάλιστα, κύριε, αλλά τώρα πλάντω... — Η σύζυγος ένός στραπατωκού, κυρία, πρέπει νά υποτάσσεται στό σύζυγο της και νά υποφέρει κάθε πλῆξη και στενοχώρια... — Όχι, δέν συμφωνώ σ' αυτό ! — Μά τότε, γιατί ήρθες ; — Υπέθετα πός θάπαινες γρήγορα άδεια... — Άπατήθηρες όμως. Αυτό που ζητάς είναι άδύνατο... — Τότε, πρέπει νά υποβάλης παραιτησι... — Όχι ! Μου άρέσει τό στραπατωκό στάδιο και δέν τό άφίνο με κανέναν τρόπο...

Η κυρία Λόλα, ή σαπουνουκαρά τους, ή άποία περισσότερο μάργος στις καθημερινές φιλονικίες των, έσχημάτισε τήν ιδέα, ότι μάλλον άδικούμενος άτ' τούς δυο συζύγους ήταν ό άξιωματικός κα' άποφάσισε νά τόν παρηγορήσει.

Η Κλαρίση Λόμερ ήταν μιά νόστιμη ξανθή, ίσκιανή ν' άνάψη έρωτικώς φωτιές σέ κάθε καρδιά. Ο λοχαγός Χάμες τή νοσταλευόταν ιδιαίτερος, γιάτι άτ' τόν καιρό που σπερανώθηκε τή Λόλα είχε άρχισα νά συζαίνεται τίς μελαχρινές...

Γιά νά μήν τά πολυλογούμε λοιπόν, ό Θωμάς Χάμες κα' ή σπιτονοκαρά του τάφραξαν, συνεγγύηρος άκουσιώς και του συζύγου της Κλαρίσης, ό όποιος ήταν πανάσχιμος και ήλιθιος.

Κάτοπιν αυτού, ένα όραιο πρωί ή Λόλα, μόλις σηκώθηκε άτ' τό κρεβάτι της, βρήκε ένα γράμμα, με τό οποίο ό σύζυγός της τήν πληροφορούσε ότι έφρευγε και τήν άποχωρητούσε.

«Ήθελε νά παραιτηθώ γιά νά σύνομε άπό δώ, τής έγγραψε στό τέλος της έπιστολής του. Νά λοιπόν που παραιτήθηκα και φεύγω, όχι μόνο άπό τό στρατό, αλλά και άπό σένα !...»

Δέν είχε τελειώσει ακόμα ή Λόλα τήν άνάγνωσι της έπιστολής που δραπέτου συζύγου της, όταν εισέβαλε όρμητικά στό δωμάτιό της ό κύριος Λόμερ ξεφωνίζοντας :

— Έφρευε, ή άθλια !... Πάει μαζί με τόν προκομμένο της !... Τήν έπληρα άπένησα, κυρία, χωρίς νάχη ούτε ένα ποτάμι !... Και τί της έκαμα τώρα νά μ' άρρήση ;... Α, όχι, πρέπει νά βρω τήν Κλαρίση μου... Τι θά γίνω τώρα μονάχος μου ;... — Κι' έκλαιγε, έκλαιγε ό δυστυχισμένος.

Η Λόλα, μ' όλο τό θημό και τό πεισμα που είχε, δέν μπόρεσε νά βασταξή τά γέλια.

— Γελάτε, έ ; τής φώναξε εκείνος.

— Τι θέλες νά κάμο ; Μ' έγκατέλειψε ό άντρας μου, άλλ' έγώ δέν όνο ούτε πεντάρα ποικαστή γι' αυτό...

— Έγώ όμως άγαπούσα τή γυναίκα μου, κυρία !

— Τρέξε τότε άπό πίσω νά τούς πιάσης !... Ας τ' άφήσουμε όμως απά, κύριε Λόμερ, κα' άς μιλήσουμε και λίγο σοβαρά. Ο λοχαγός, φεύγοντας, μ' άφησε άπένητα, καταλαβαίνετε ;

Θάχετε λοιπόν τήν καλοσύνη νά μου δανειστείτε εκατό γυνιές ; Θα σάς τίς επιστρέφω μόλις φτάσω στην Άγγλία... — Τι έκαμε, λέει ; Νά σάς δανεισώ κάλας ! Ο άρχιερός ό άντρας σας μου έκλειψε τή γυναίκα και σεις ζητάτε τώρα νά με γδύσετε. Όραία δουλειά !...

Η Λόλα, άκούγοντας αυτά τά άνάμοστα λόγια, έγινε έξω φρενών.

— Φτάνα, φτάνα ! φώναξε. Έγώ δέν σέ φώναξα στό δωμάτιό μου ! Πώς έτόλμησες νά μπής έδω μέσα ; Έκαρός, έξω, κύριε... Έξω γρήγορα...

Ο Λόμερ δέν είχε πια εκεί καμιά δουλειά. Είχε μάθει έκείνο που του χρειαζόταν, πώς δηλαδή ή Λόλα ήταν άπένητα. Τήν άφησε λοιπόν κα' έφυγε.

Η Λόλα, όταν έμεινε μόνη της, βυθίστηκε σέ σοβαρές σκέψεις. Τώρα ποίμεινε μόνη της, έπρεπε νά γυρίση στην Άγγλία. Ναι, αλλά με τί χρήματα ;

Στό σημείο αυτό έσπασε άρκετά τό κεφάλι της, χωρίς νά μπορέση νά βρή μιά λύσι, που νά της έξασφάλιζε τά μέσα της επιστροφής στην πατρίδα της. Έξαφνα έφερε τό χέρι σπό μέτωπό της και φώναξε :

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣΕ : Η συνέχισα.

Η Λόλα Μοντέζ. (Την εποχή που βρισκόταν στις Ίνδιες)